

THE EX-PRIME MINISTER of THE REPUBLIC of HUNGARY

Parliament

Budapest, 1055
Kossuth Lajos tér 1-3.

**Felvidéki Kitelepítettek
Második Találkozására**
Komárom, 2003. szeptember 20.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Milyen ritkán mondjuk ki azt a szót: hazám! Bizony, kevésszer hallgatjuk zengését, vizsgáljuk betűit, ízleljük értelmét. Mert a haza olyan, mint az egészség: csupán egy elvont fogalom, négy betű, egy hangsor mindaddig, amíg nem érezzük hiányát. Sokszor csak akkor figyelünk rá, halljuk meg csodálatos dallamát, ha veszélybe kerül, vagy már el is veszítettük.

Akitől elvették a hazáját: földjét, házát, a falvat, ahol megszületett, – sebzetten él. Ereszthet bár új gyökereket, valami ott maradt belőle, abban a földben, ahonnét kiszakították.

A magyarságot a XX. században kétszeresen is megcsonkolták. Kétszeresen, mert országát és népét is külön-külön megsértették: lemetszették határait és földönfutóvá tették lakóit. És a fájdalmat fél évszázadra még el is kellett temetnünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Önök tavaly úgy döntöttek, hogy hosszú évtizedek után összejönnek megemlékezni. Összejönnek valahányan, hogy megtalálják egymásban azt, amit szülőföldjükön hagytak: lelkük egy darabját. Keressék és megtalálják egymásban azt, amit sebtében összeszedett csomagjaikkal együtt magukkal hozhattak: a gyermekkor üde illatú pillanatait, a temetők fejfájának szívszorító emlékét, a falu harangjának el nem haló kongását.

Egybegyűlnek, mert tudják: amit elfelejtünk, az nincs. Nincs és nem is volt.

Engedjék meg, hogy a távolból köszöntsem Önöket. Sajnálom, hogy nem lehetek ma Önök között, hiszen ritka az olyan nagyszerű pillanat, amikor olyanok vannak a hazáról, akik vizsgálták betűit, ízlelték dallamát és pontosan ismerik értelmét, mert érezték hiányát.

Kívánom, hogy sikeres, emlékezetes és felemelő legyen a találkozójuk!

Budapest, 2003. szeptember 4.

Üdvözlettel:

Orbán Viktor